

La frase del dia

“Com qualsevol altre siria, quan veig sang dels fills del meu país, per descomptat que sento dolor i tristesa”

Bashar al-Assad, PRESIDENT DE SÍRIA

A la tres

Carles Ribera
cribera@elpuntavui.cat

A Catalunya ha guanyat Mas

Legint el títol d'aquest article ara us pensareu que m'he begut l'enteniment a galet i pel broc gros. Doncs no. Després de la històrica victòria de CiU en unes generals a Catalunya, no es tracta pas de restar mèrit al senyor Duran, només faltaria. Però no hi ha dubte que, sobretot, qui passava examen, per segon cop en un any, era el govern d'Artur Mas i el paquet de retallades que ha desplegat des que va arribar al poder. En el marc d'un cicle alcista per a la federació nacionalista, l'única cosa que podia evitar un bon paper de CiU a les generals era l'emprenyada de la ciutadania per la tisorada. Si és que hi ha emprenyada, i n'hi ha en alguns sectors, aquesta va acompanyada d'una gran dosi de realisme i/o resignació.

La victòria d'ahir del nacionalisme moderat pot servir relativament al

“Qui passava examen, per segon cop en un any, era el govern d'Artur Mas i el paquet de retallades”

Congrés, però no és una victòria pírrica. És una revàlida importantíssima per a l'executiu català. Pels mèrits propis i perquè l'oposició del PSC al Parlament queda encara més tocada després de la desfeta d'ahir. Una desfeta que, per cert, ha fet que l'espanyolisme a Catalunya hagi baixat força. Dels 33 escons que van sumar PSOE (25) i PP (8) ara fa quatre anys al nostre país, han passat a 25. Encara sumen, d'un pèl, majoria de les 47 actes catalanes. Però van baixant. Alhora, el sobiranisme puja. Ep, sempre que ens creiem que Duran i Lleida és sobiranista, naturalment. En aquests quatre anys de plom que l'esperen a Madrid, tindrà moltes oportunitats per demostrar-ho. De moment, però, Mas surt reforçat de portes endins. I el sobiranisme, en general, té arguments electorals sòlids per defensar-se de portes enfora.

EDITORIAL

Catalunya parla de forma diferent

■ El PP va obtenir ahir una victòria electoral que li permetrà governar els propers quatre anys amb tranquil·litat. I no només perquè va aconseguir una majoria molt còmoda (potser no tan com s'esperava) sinó també perquè la davallada del PSOE sí que ha acomplert totes les previsions i ha estat espectacular. Rajoy governarà amb majoria, però ho farà en un Congrés més plural, on CiU es manté com a tercera força i hi entren formacions com ara Amaiur amb molta intensitat.

Mariano Rajoy haurà d'explicar a partir de demà tot allò que no ha explicat durant la campanya. I és quin és el seu programa electoral. El repte del seu govern, però també de tota la resta de formacions, és treure'ns de la crisi i aturar aquesta sagnia que és l'atur. I a partir de demà el PP de Rajoy ja no podrà fingir determinades qüestions i s'hi haurà de pronunciar obertament. Com ho haurà de fer també sobre temes clau per al nostre país.

Catalunya és diferent, i això s'ha tornat a demostrar una vegada més a les urnes. L'onada blava que s'ha produït a l'Estat no ha afectat Catalunya, on el PP creix però encara és la tercera força política. I si Rubalcaba no ha impedit la davallada a l'Estat, a Catalunya Carme Chacón ha encaixat una patacada històrica que hauria de fer reflexionar els socialistes catalans. A Catalunya el guanyador ha estat clar i ha fet història: CiU ha estat la força més votada per primer cop en unes eleccions generals. Les retallades no només no li han passat factura sinó que li han validat la seva estratègia del concert econòmic. Té a partir d'ara una gran responsabilitat, que a més a més haurà d'administrar sense ser clau aritmètica a Madrid.

El timbal

CCCB femení

Tot i l'eficient treball de Josep Ramoneda al capdavant del CCCB, a finals d'any no se li renovarà el càrrec. No és criticable perquè cal evitar l'enquistament –no estaria gens malament fer-hi un concurs–. Com que la designació serà a dit, crec que caldria, a banda de consideracions polítiques, tenir en compte la importància de donar continuïtat al projecte perquè el model ha funcionat. I un model eficaç en l'àmbit de la cultura ha d'estar per sobre dels canvis polítics. Com que fins ara totes les apostes han estat masculines jo vull optar per la discriminació positiva. Triaria una dona –avesada al món de la creació, les noves tendències i les idees– perquè veig el CCCB en clau femenina: intuïtiu, sensible, intel·ligent i obert al món.

Jaume Vidal

Desclot

Hi ha més problemes

Mariano Rajoy no s'ha cansat de proclamar durant la llarguíssima campanya electoral que ha perpetrat –mesos i més mesos– que la seva prioritat serà, a partir d'avui, la crisi. Quan, tustant-li les costelles, els periodistes de la premsa hostil li preguntaven aquests dies pel matrimoni homosexual o per la reforma de la llei de l'avortament, Rajoy dissuadia una vegada i una altra

els seus soferts interlocutors proclamant, solemne, que “amb la que està caient” només el preocupa la situació econòmica. Molt bé. A per la crisi, senyor president, i que no sigui res! Ara, el nou govern que es formarà sense molèsties parlamentàries tindrà, ho vulgui o no, uns altres problemes. Per exemple i per molestar, que al País Basc la suma dels vots del PNB i d'Amaiur ha superat la del PSE i la del PP. I

que a Catalunya el Partit Popular no deixa de ser una anomalia situada fora de la centralitat que mai acaba de trobar. El “canvi” i el “tsunami” no han arribat als territoris irredempts habituals. Com gestionarà la diferència, senyor Rajoy?

Vicent Sanchis

